

Minden idők legunalmasabb nyári vakációja

A fiút, aki a padon ült, Pöttöm Allannek hívták. Fekete haja volt, ami egykettőre összekócolódott, merthogy egy kicsit hosszabb volt a kellenél. Pöttöm Allannek így tetszett, úgy gondolta, ez az ő ismertetőjele a világban. Akárcsak a tenisztrikó és a tornacipő, amely most hevesen himbálódzott lógázó lábain.

Pöttöm Allan az Urbanplanen lakótelep kellős közepén ült. A lakótelep teljesen egyforma panelházakból állt, amelyek teljesen egyforma rendben sorjáztak egymás mellett. Voltak biciklisávok a biciklizőknek, egy nagy parkoló az autók számára, és a központban egy játszótér a gyerekeknek. Volt egy gyalogösvény is, ami a lakótelepet átszelve a kisbolthoz vezetett. Néhány éve az ösvényre egy padot helyeztek, körülbelül félúton, hogy az öregek megpihenhessenek, amikor lejönnek bevásárolni.

De ma egyetlen öreg sem ült a padon. Túlágosan meleg volt ahhoz, hogy idekint lófráljanak. A padon Pöttöm Allan ült, nem azért, mert elfáradt, hanem mert hirtelen belehasított, hogy közel s távol senkit nem látni. Nyár volt, és mindenki vakációzott valahol. Voltak, akik a nagyszüleikhez mentek, voltak, akik kivonultak a városszéli telkükre vagy lakókocsiban nyaraltak, és az egyik kislány, akit Rose Marie-nak hívtak, azt mondta, ők délre utaznak, egy üdülőtelepnek nevezett helyre. Rose Marie azt is mondta, ez egy olyan hely, ahol nagyon kis

területen minden megtalálható: van étterem, úszómedence és mini-golf-pálya, esténként pedig táncot tanítanak és élőzenét lehet hallgatni.

Mindenki vakációzott, kivéve Pöttöm Allant és az apját.

– Azt hiszem, az idén nem engedhetjük meg magunknak a nyaralást – mondta Pöttöm Allan apja.

Azóta nem nyaraltak, amióta Pöttöm Allan anyja két évvel ezelőtt felállt vacsora közben, és azt mondta:

– Elköltözöm.

Felajánlottak neki egy vezetői állást Hørsholmban, a Bögre & Böldön nevet viselő üzletláncnál. Kihagyhatatlan lehetőség volt.

– Ilyen esély egyszer adatik meg az életben! – kiáltotta, és alig két nap múlva minden holmijával együtt elköltözött.

Aznap este, amikor Pöttöm Allan és az apja lesétáltak az utcai laci-konyhára vacsorázni, apa azt mondta, hogy ha van valami, amiről Pöttöm Allan beszélni szeretne, akkor csak rajta. Pöttöm Allan gondolkodott egy sort. Fájt a hasa, de talán csak azért, mert éhes volt.

– Nem jut eszembe semmi – mondta Pöttöm Allan, és felnézett apára.

Apának könnyes lett a szeme és egészen furán nézett ki. Pöttöm Allan biztos volt benne, hogy a sírás határán áll, és talán jó lenne, ha most kézen fogná, amikor apa akkorát tüsszentett, hogy az egész Urbanplanen belerendült. Olyan hangos tüsszentés volt, hogy egy öregember kinyitotta az ablakot és dühösen kikiabált, hogy némelyek pihenni szeretnének.

Az volt az a nyár, amikor Pöttöm Allan apja allergiás lett. Mindig nagyon fehér bőré volt, de miután Pöttöm Allan anyja elköltözött, még sápadtabb lett. Voltak napok, amikor olyan fehér volt, mint a fal, és többször előfordult, hogy Pöttöm Allan köszönés nélkül elment mellette. Pöttöm Allan apja persze nem találta ilyen mókásnak, hogy nem veszik észre, de az allergia segített egy kicsit a helyzeten, mert a hatalmas tüsszentések útbaigazították Pöttöm Allant, aki ily módon mindig tudta, hogy apa idehaza van-e.

Pöttöm Allan leugrott a padról és elsétált a kisboltig. Bekukkantott a néptelen játszótérre. Úgy tűnt, ez lesz minden idők legunalmasabb nyári vakációja. A legrosszabb az volt, hogy Pöttöm Allan legjobb barátja, Joku sem volt itthon.

Joku és Pöttöm Allan ismerték egymást, amióta világ a világ. Még egészen kicsik voltak, amikor összebarátkoztak a játszótéren, de mostanában, amióta megnőttek, jóformán soha nem ott játszottak. Inkább felfedezték az Urbanplanen titkos zugait. Többek között volt egy búvóhelyük a kazánház pincelejárata mellett, a konténerek mögött, ide rejtették egy műanyag dobozban a zseblámpájukat, egy pakli kártyát, egy golyóstollat és egy noteszt. Tökéletes búvóhely volt. Innen megfigyelhették az Urbanplanen legkellemetlenebb emberét is, akit karbantartónak hívtak. A karbantartó odalent lakott a kazánházban, és az volt a feladata, hogy rendben tartsa a lakótelep összes fűtőgépezetét és vízcsövét. Joku és Pöttöm Allan sosem látták őt nappal. Csak éjszaka járt ki. Egyik este, amikor Joku Pöttöm Allannál aludt, egyszer csak észrevették a karbantartót, aki egy fekete zsákot vonszolt sietősen a sötétben. Teljes erejét latba vetette, hogy lecipelje a kazánházba. Joku megesküdött rá, hogy a fekete zsákból egy emberi láb kandikált ki. Pöttöm Allan és Joku le sem hunyták a szemüket egész éjszaka, és azóta is a

fekete zsákról és a lábról beszéltek, noha az eset már több mint egy éve történt. A következő hetekben figyelték, hogy az *Amageri Hírmondóban* nem kerestetnek-e egy eltűnt személyt, és amikor beszéltek a játszótéren a gyerekekkel, kiderült, hogy a 11. szám alatt lakó Anne-Dorténak nyoma veszett. Három napig biztosak voltak abban, hogy a karbantartó hurcolta el Anne-Dortét, és Joku az ő lábát látta kikandikálni a fekete zsákból. De amikor negyedik nap lementek a játszótérre, Anne-Dorte ott hintázott, és azt kiabálta, hogy meglátogatta a nagymamáját, aki odafent Espergærdében beköltözött egy idősotthonba.

A zsákból kikandikáló láb ügye megoldatlan maradt.

Közvetlenül a nyári vakáció előtt Jokut sajnos elvitték a nehezen kezelhető gyerekek intézetébe. Pöttöm Allan egy szót sem értett az egészből. Apa elmagyarázta, hogy Joku egyre indulatosabban viselkedett otthon. Megharapta az anyja kezét, és keményen hátba vágta a kishúgát. Különös, hogy Jokut küldik a nehezen kezelhető gyerekek intézetébe, gondolta Pöttöm Allan. Egyszer látta, hogy Joku kishúga egy egész zacskó tejet öntött a bátyja fejére. Miért nem őt vitték oda? Vagy Joku anyját, aki folyton ordítozott Jokuval, miközben sebesen rázta ökölbe szorított kezét. Miért nem őt küldik a nehezen kezelhető felnőttek intézetébe? – kérdezte apát.

– Sajnos nincsenek effajta intézetek – mondta Pöttöm Allan apja –, noha igazán nagy szükség volna rájuk Dánia minden városában.

Pöttöm Allannek hiányzott Joku.